

Jaderná katastrofa Mohendžodara

Mnohé záhady a tajemství naše věda dosud nevyřešila. Existují pouze hypotézy. K takové záhadě lze přiřadit i příčiny zániku starověkého města v údolí Indu - Mohendžodara.

Tento název samozřejmě nebyl skutečným názvem starověkého města. Byl to název místa, kde bylo vykopáno. V ruštině Mohendžodaro znamená Pahorek mrtvých.

Takový zlověstný název také nepřímě naznačuje katastrofu, která zde kdysi nastala, a hromadné umírání lidí. Co se tedy s tímto městem skutečně stalo? Jak obnovit ztracené a archeologům nepřístupné informace?

Možná v tom pomůže náhled na tyto události prostřednictvím vědomého snění.

Dnes se bude vyprávět o tom, co se podařilo uvidět na toto téma. A jak se ukázalo, to, co bylo ukázáno - v mnoha ohledech potvrzuje teorii jaderného výbuchu, o kterém hovoří někteří badatelé, a navíc ukazuje novým způsobem historii hrdiny z antických mýtů - Prométhea. A tento příběh ukázala Sarasvatí - indická bohyně z řad učitelů, kteří přišli na Zemi ze soustavy Siria a kteří založili legendární Hyperboreu.

...Takže, nevelká řeka líně odnáší své vody někam daleko, kde se ztrácí v pouštních píscích. Na jejích březích však rostou palmy a nějaké stinné stromy. Je velmi dusno, vlhký vzduch visí nad tímto světem. A slunce jako rozpálená koule pluje v záři západu. V jeho paprscích se starobylé stupňovité chrámy zdají být růžové a cihlově červené. Jsou pokryty tisíci sochami a zdá se, že se na stěnách pohybují v nekonečném tanci.

Na pobřeží se nachází osada malých domků. U vody stojí několik chatrčí, a v dálce ve slunci září kopule paláců.

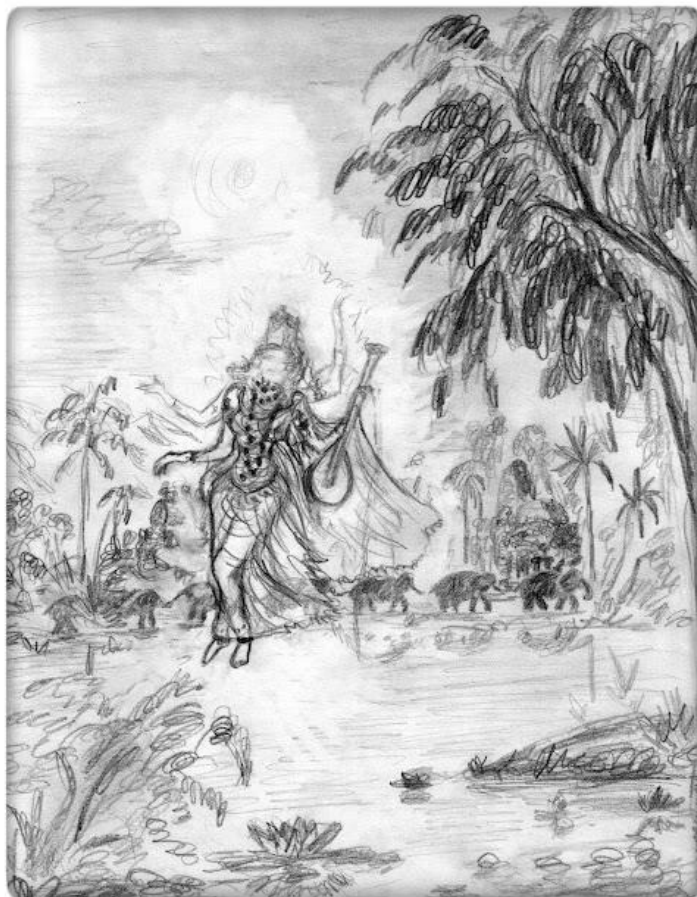
V paprscích zapadajícího slunce se houpavě pohybuje karavana slonů. Na prvním z nich sedí polonahý poháněč s dlouhou tyčí. Ostatní sloni se drží v zástupu jeden za druhým, a choboty se přichytávají za ocas toho předcházejícího.

Někteří z nich mají na zádech vzorované koberce. Každý jejich krok je doprovázen zvukem zvonků.

V noci se k vodě slétají tisíce mušek. Všechno kolem jako by usínalo; vysoké palmy dřímají se skloněnými zelenými hlavami, ohnuly se unavené větve nějakých keřů a jejich listy omývá řeka. Sněhobílé lotosy ševlí na vodních vlnkách za jemného doteku vánku.

Ptáci znehybněli a vzduch se naplnil tajemným tichem. A nad řekou stále více houstne mlha. Zdá se, že se vznáší nad vodou a pohybuje se.

Náhle ve vířícím vlhkém vzduchu začala vyvstávat přízračná a napůl průzračná postava krásné ženy v blyštivém duhovém sárí. Její tvář jako by byla zahalena mlhou a vyzařovala jasné bílé světlo, a její postava je půvabná a nádherně zahalená do nepozemské látky, která se v záhybech vlní na šikmých ramenou, padá přes těžká ňadra a spadá zahalujíc její stehna a nohy. Na krku visí dlouhé náhrdelníky rozprostírající se po hrudi.

Nad hlavou zářící světlem je vidět zlatavě se třpytící pokrývka hlavy, která připomíná korunu. Zdá se, že se ve větru nese jakási jemná a tajemná hudba, která někam vyzývá, k neznámému a krásnému. Její tóny jsou nádherné a velmi složité, že si je nelze zapamatovat. Zdá se, že nadpozemské bytosti hrají na nějaký strunný nástroj. A tady si všímám takového nástroje v ruce této ženské postavy. Pohybuje se a tančí ve vodních tříštích a mlžných klubkách. Její ruce při pohybu zanechávají v prostoru ztuhlou průsvitnou stopu, která po chvíli mizí, aby se při dalším pohybu znovu objevila, jako by ona měla čtyři ruce: dvě hustší a dvě zcela průzračné.

Vědomím mi problesklo jméno Sarasvatí. Ve staroindické mytologii je Sarasvatí zosobněním moudrosti a výmluvnosti, vědění.

Sarasvatí mávla rukou a já jsem se vznesla vzhůru. Bylo to, jako by mě vynesla nad zem. Obrazy se dole rychle míhaly. A tu se přímo pode mnou ukázal opuštěný pahorek a nějaké rozvaliny.

Rovné ulice se zničenými zdmi a základy domů. Mrtvé, zničené město. Kameny zvětralé větrem a pískem. Zmocnila se mě jakási hrůza, vždyť nad městem se vznášel temný, poloprůsvitný opar, který vydával pichlavý chlad a zdálo se, že je z něj slyšet tisíce výkřiků a sténání.

A vtom začala vyprávět, aniž by otevřela ústa a pohnula rty. Slyšela jsem všechno ve svém nitru.

„...Tomuto místu dnes lidé říkají Pahorek mrtvých či Mohendžodaro. Kdysi bylo toto město plné života.“

A najednou se mrtvé kameny začaly měnit před očima. Děsivý černý opar zmizel a zdi domů a chrámů se protáhly. Na domech se objevily střechy, ulice se zazelenaly korunami stromů. Fasády domů byly pokryty vzorováním, a stěny chrámů byly natřeny zlatou barvou. V centru města jsem si všimla centrálního chrámu s obrovskou zlatou kopulí. Vypadalo to něco jako mešita, ale kopule zakrývala hlavní sál jen z poloviny. Oltář byl pod širým nebem a tvořil velké rovné prostranství.

A tu město ožilo. Vzduch se naplnil hlukem ulic a tržiště. Ve vzduchu se mísilo aromatické ovoce, sladkosti, vůně ryb, vrzání vozů, bučení volů a výkřiky volajících. Lidé tmavé pleti a černých vlasů nosili pestré oblečení a zářivé turbany. Ženy se halily do nejjemnějších látek a třpytily se zlatem, kterým byly ověšeny od hlavy až k patě. Děti si často přivazovaly látkou za záda.

Obličeje těchto lidí se vyznačovaly velkými rysy. Měli velké oči a velká ústa. Jejich velké nosy zdobily masivní zlaté přívěsky a husté černé vlasy se jim kroutily do objemných kadeří.

A tu začalo „sci-fi“. Po obloze letí podivný aparát s obrovskými koly otáčejícími se v opačných směrech. Téměř okamžitě doletěl k chrámu s polokopulí a vletěl do něj. A tehdy jsem si uvědomila, že uvnitř není oltář, ale přistávací plocha pro takové stroje. Aparát stál přímo na ní a vystupovala z něj dvojice vysokých mužů

ve zlatých hábitech, stejného stylu, jaký nosili místní obyvatelé. Piloti však byli mnohem vyšší než místní a na hlavách měli buďto koruny, nebo tiáry, nebo přilby ze zlatého kovu. Byly důmyslné a vyřezávané a velmi mi připomínaly pokrývky hlav indických bohů. Jejich kůže byla mnohem světlejší než kůže místních obyvatel.

„To jsou učitelé ze soustavy Siria,“ řekla Sarasvatí, „to oni založili zemi Hyperboreu, a když zanikla, odešli do prostoru jiné dimenze. Ale přijímajíce hustou podobu, velmi často přicházeli k lidem, aby jim pomáhali a učili je civilizaci.

Vždyť v té době už Zemi ovládli Anunnaki, o nichž jsi mnohokrát slyšela, a prováděli na ní své experimenty. Místní obyvatelé města byli potomky prastaré rasy Tellurijců, kteří žili velmi, velmi dávno na území dnešní Antarktidy a kteří spolu s pevninou přišli do zemí Indie. Pokud to není jasné, vysvětlím to,“ řekla Sarasvatí.

„Tellurie se v nejhlubším starověku po pádu kamenů tartaru neboli kosmického pekla rozpadla na části. Současně zanikl Faeton a civilizace Marsu (viz další témata). Části Tellurie začaly driftovat po zemském plášti. Jedním z nich je dnešní Antarktida, druhým Austrálie a třetím Hindustán. Tento díl narazil do desky dnešní Eurasie a zmačkal zemskou kůru do záhybů Himálaje. Právě na tomto kusu „připluli“ zbytky Tellurijců. Zde se však časem stali částečně obětí experimentů Anunnaki. Anunnaki využívali jejich genetický materiál. Smíchali ho s geny Yettiho, a získaná těla začali osídlovat temnými duchy démonů, aby tuto rasu stáhli dolů. Démoni se samozřejmě neuchytili všude, ale rasa silně zdivočela ve srovnání s Tellurijci a zbytky Lemurijců v Asii, nad nimiž mimochodem Anunnaki prováděli stejné experimenty.

Z potomků takto zdivočelých Tellurijců vznikla rasa Drávidů, obyvatel dnešní jižní Indie.

Tak tedy, učitelé ze Siria tyto lidi neopustili a přilétali jim pomáhat. A jejich pomoc nezůstala beze stop. Dokonce i navzdory barbarským experimentům Anunnaki se místní lidé vzchopili a vytvořili mocnou civilizaci, téměř na vaší moderní úrovni. Postavili města s veškerými komunikacemi, sami se naučili řídit stroje učitelů a osvojili si mnoho věd. Toto město,“ a Sarasvatí ukázala rukou dolů, „bylo ve své době technickou dokonalostí. Bylo tu všechno potřebné pro civilizovaný život - tekoucí voda, kanalizace v každém domě, osvětlení domů a ulic bezdrátovou elektřinou, telefonní spojení bez drátů, a to bylo čtyři tisíce let před vaší novou érou. Ano, bylo to po zničení Atlantidy. Technologii měla nejen Atlantida a Hyperborea, ale i tito zpočátku divocí a posléze učitelé civilizovaní lidé.

A co je nejdůležitější, tito lidé se dozvěděli tajemství Anunnaki a toho, co udělali jim a planetě, věděli, že učitelé nejsou bohové a že ani Anunnaki nejsou bohové. A snili o tom, že pomohou učitelům svrhnout Anunnaki a vyhnat je z planety. Ale to bylo, bohužel, nemožné, poněvadž Anunnaki se opevnili poblíž hlavního kormidla planety na severní straně hory Kailás a kladli učitelům z jiných světů své podmínky.

Civilizace v údolí Indu jim samozřejmě velmi překážela. Nemohli se dostat k učitelům v prostorách jiných dimenzí a tito lidé pro ně byli jako na dlani. Neodvážili se však tento svět prostě zničit, vždyť učitelé z jiných světů byli nablízku. A tenkrát Anunnaki vymysleli mazaný plán - vyhladit tuto civilizaci tím, že poštvou lidi proti sobě.

Z maličkosti vyvolali svár mezi nejdůležitějšími městy země, mezi jejich vládci - bratřenci.

A začala dlouhá, krvavá válka. Trvala desítky let. Někdo by si mohl pomyslet - proč tomu všemu učitelé nezabránili. Bohužel, Anunnaki začali ozařovat celou oblast nízkofrekvenčními energiemi a učitelé už nemohli fyzicky přicházet k lidem. Anunnaki si začali nasazovat holografické masky učitelů a jejich jménem vyprávět lidem o důležitosti této války. Jednomu klanu říkali jedno - druhému druhé, že údajně do protivníků vstoupili démoni a oni je musí zničit i s jejich městy.

Lidé dál věřili a neviděli podvod, mysleli si, že jim to všechno říkají skuteční učitelé. Léta plynula, válka lidi vyčerpávala, a nakonec pomýšleli na příměří, vždyť měli stejné zbraně, a také létající aparáty. Vyhlazovali se navzájem paprskovými zbraněmi, psychotropními prostředky a tak dále. Všechny tyto bitvy jsou popsány v indické knize Mahábhárata.

Zůstalo jen velmi málo lidí, a tak se rozhodli, že přece jenom uzavřou smír. Ale to nebylo v plánech Anunnaki,“ pokračovala Sarasvatí.

„A tenkrát se Anunnaki tajně vydali na Olymp. Tam, řečeno moderní terminologií, byla základna Atlantánů, která zůstala po potopě, v čele s vládcem Diem. Zeus měl ještě monstrózní zbraň, kterou od potopy nikdy nepoužil. Byl to blesk nebo železný šíp, který ničil vše živé na dlouhá léta. Pro vás to lze označit za období rakety s jadernou hlavicí a prvky vakuové bomby obrovské síly.

A tak na Olympu lstí a lichotkami nalákali do svých sítí Diova vzdáleného příbuzného. Jeho jméno dobře znáte z řeckých bájí. Jmenoval se Prométheus.

Prométheus tuto zbraň tajně ukradl z Diovy skrýše a na popud Anunnakiů ji na svém létajícím talíři v přestrojení za jiného boha dopravil do Indie a předal jedné z válčících stran. Ano, to byl ten oheň, který Prométheus ukradl ‚bohům‘ a daroval nerozumným lidem. Smrtící oheň zkázy. Za což také byl Prométheus Diem uvězněn v horách.

Vládce znepráteleného města se rozhodl udeřit. A došlo k velké katastrofě. Zbraň byla použita,“ řekla Sarasvatí.

A vtom údolí Indu ozářilo hrůzyplné jasné světlo sta tisíců sluncí. Nebylo vidět žádné město, žádnou zeleň a pouze mrtvé ticho pohlcující zvuk. Ani rachot, ani řev. Po chvíli zvuk prorazil strašlivým duněním, a obloha se zbarvila do ruda, tmavočervená a posléze do černa, a nad městem vyrostl obrovský bílý hřib se shora vířící nohou. Zvuk opět zmizel, a nastalo mrtvé ticho, a zamrzlý čas a prostor se zdál být pevný a skleněný.

Něco mě vyhodilo daleko nahoru. A hřib se ocitl dole, a z něj se v kruhu začala usazovat zemina zvedajíc černá oblaka prachu a kouře.

A tu jako by uplynul nějaký čas. A místo města zůstal zuhelnatělý kopec s rozvalinami a zbytky zdí roztavených žářem.

A Sarasvatí pokračovala ve svém vyprávění. *„Tak zaniklo město, kterému nyní říkáte Mohendžodaro. Nebylo však jediné, co tenkrát zahynulo. Smrtonosná zbraň udeřila všude kolem. Během jednoho roku zemřelo mnoho lidí v okolí města i v dalších blízkých městech. Rozsévající zkázu radioaktivní mraky a deště, které přišly s monzunem, otrávily zemi jak ‚vítězů‘, tak ‚poražených‘, kteří zbraň použili. Vítězství nepřišlo do domovů vítězů, na jejich domy zaklepala smrt. Vládce zachvátila hrůza a přikázal železný blesk rozřezat a utopit v oceánu, aby se více nikomu nedostal do rukou. Smrt však neodešla a kosila v jeho zemi celé vesnice. Král ztratil rozum a brzy také zemřel. Jeho rodné město, archeologům známé jako Harappa, osiřelo a zaniklo.*

Tak byla zcela zničena civilizace údolí Indu, která se odvážila znát pravdu o světě, Anunnaki, učitelích a bozích.

Zbytky zachráněných pod vlivem Anunnaki opět zdivočely a začaly považovat všechny předměty bývalé civilizace za démonické, vedoucí k smrti.

Starověká jaderná válka zničila celou civilizaci, a lidé se opět stali hříčkou těch, kdož se vydávají za bohy.“ Tak pravila Sarasvatí. A její průzračný obraz zmizel nad prastarými kameny.

Zapsala Valeria Kolcova 06.04.2013